

lige muligheder. Det bliver jo ofte til, specielt når en af Venstres chefideologer – hvilket hr. Flemming Oppfeldt vel efterhånden må betegnes som – kaster sig ud i de store ideologiske diskussioner, at vi vil gøre alle ens, og at vi vil standardisere.

Jeg synes sådan set bare, at man åbner muligheden for, at mennesker, der har et særligt problem, kan få en særlig hjælp; at man understreger, at hvis folk skal have lige muligheder, skal de jo netop behandles forskelligt. Det kan godt være, at hr. Flemming Oppfeldt har opfattet det sådan, at man simpelt hen skal tvangsindlægges til at have et tilskud stoppet i halsen, i det øjeblik man er fyldt 48 år, men sådan er det ikke.

Kl. 14.35

Det er en mulighed, man kan få i en moden alder – så kan man diskutere, om 48 år er en moden alder, men hvis man har været på arbejdsmarkedet og knoklet sin sjæl ud, siden man var 13 år, så er man ret moden, når man er 48 år. Det er et tilbud, man kan få, og det kan være med til at give en den mulighed at få et fodfæste på arbejdsmarkedet, et fodfæste, som man måske ellers ikke ville få.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Vil den socialdemokratiske ordfører ikke bekræfte, at det netop er alderskriteriet, det at være ældre, i det her tilfælde defineret som det, at man er fyldt 48 år, dette at være den ældre del af arbejdsmarkedet, der er betingelsen for at kunne få et servicejob. Er det ikke det, der står i forslaget?

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Jo, det er lige præcis det, der står i forslaget, og meningen med det er altså, som det jo er sagt, ikke, at man, fordi man bliver 48 år, så skal tvinges til at tage imod tilskud. Hvis man har nået en vis alder, og hvis man ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet og få sig et ordinært job, men jo selvfølgelig gerne vil yde en indsats, for det vil de allerfleste mennesker, så er det, at man skal have en særlig håndsrækning for at få den samme mulighed som alle andre.

Somme tider tænker jeg meget over det der med Venstre og de lige muligheder, og hvad det egentlig går ud på. Det går i hvert fald ikke ud på at levere hjælpen der, hvor der er behov for den, og jeg tror som sagt, at for en 54-årig ned-

slidt rengøringsassistent er det en ret akademisk diskussion, at man sådan set bare skulle tage og vælge sig et job på det private arbejdsmarked, for i så fald skulle man vælge noget, der ikke er til rådighed.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så går vi over til den næste ordfører, og det er fru Colette L. Brix.

Colette L. Brix (DF):

Forslaget går i det store og hele ud på at gennemføre servicejobordningen. Da vi afskaffede servicejobordningen, var det jo, fordi det ikke var blevet den succes, som man forventede. Det skal jo heller ikke være en løsning på arbejdsløsheden, at alle skal have et servicejob.

Jeg kan forstå, at forslagsstillerne var meget tilfredse med ordningen, der gav 3.600 servicejob og dermed skulle være en stor succes. Forventningerne var, at der kom 10.000 i servicejob. Er det så en succes? Nej, det er det faktisk ikke.

Forslaget går ud på at skabe 10.000 servicejob med 110.000 kr. i tilskud i 17 år. Det er ikke en god løsning, som er acceptabel.

Forslagsstillerne mener, at kommunerne hermed forbedrer velfærdsservicen til den halve pris. Så kan man jo tænke på, hvad der sker, hvis det skulle vinde indpas, for forslaget drejer sig jo om ansættelse i varige stillinger på ordinære løn- og ansættelsesvilkår. Tænk, hvis nogen så fik den idé kun at ansætte folk i servicejob. Jeg håber ikke, at det er tanken med det.

Vi må også huske på, at der ikke er andre til at betale for sådan en ordning end det private arbejdsmarked. Derfor er det vigtigt, at indsatsen for at få flere i job rettes mod det private arbejdsmarked.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte forslaget, da vi ikke mener, at det er en god løsning.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg har et spørgsmål til bemærkningen om, at ordningen ikke var en succes, fordi den ikke var kørt ordentligt i gang, inden den blev annulleret.

Jeg skal bare lige spørge fru Colette L. Brix, om Dansk Folkeparti så mener, det er en succes, at jo flere man kan få ud i aktivering, bevidstløs aktivering, i få måneder, halve år, hele år og så ud igen på dagpenge, jo bedre. Er det så en succes, jo flere man får ud på den måde?